

Főoldal > ... > [Jogszabályok És Ítélezési Gyakorlat](#) > [A Tagállamok Joga](#) > Luxembourg

A tagállamok joga

Tartalomszolgáltató:

Luxemburg

Luxemburg

Ebben a fejezetben a különböző luxemburgi jogforrásokról adunk áttekintést.

Jogforrások

Nemzetközi jogforrások

A Luxemburgi Nagyhercegséget kötik a nemzetközi, többoldalú és kétoldalú szerződések. Amellett, hogy ezek a kötelezettségvállalások a más államokkal való viszonyaiban kötelezettségeket rónak a luxemburgi államra, bizonyos ilyen szerződések az egyének számára is jogforrást jelentenek (például az uniós polgárok az európai Szerződések alapján közvetlenül hivatkozhatnak a mozgás szabadságára).

Nemzetközi megállapodások

Ezek a Luxemburgi Nagyhercegség és külföldi államok között létrejött nemzetközi szerződések és megállapodások. Ilyenek például az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, 1950. november 4-én Rómában aláírt egyezmény, vagy az 1958. február 3-án, illetve 2008. június 17-én Hágában aláírt Benelux szerződések, amelyek Belgiumra, Hollandiára és Luxemburgra nézve kötelezőek.

Európai uniós jog

Az európai uniós jog magukat az európai Szerződéseket, valamint az Európai Közösség és az Európai Unió intézményei által elfogadott másodlagos jogi aktusokban – irányelvekben, határozatokban, rendeletekben, véleményekben és ajánlásokban – szereplő szabályokat foglalja magában.

Nemzeti jogforrások

Alkotmányos szabályok

A Luxemburgi Nagyhercegség Alkotmányát 1868. október 17-én hirdették ki. Az 1868-ban kialakított alkotmányos rendszer nagymértékben hasonlít az 1831. évi belga alkotmány rendszerére. A részletekben mutatkozó számos különbség ellenére az általános elvek tekintetében fenntartások nélkül hivatkozni lehet a belga alkotmányjogról szóló kiadványokra. Noha az Alkotmányt kihirdetése óta többször módosították, a jelenlegi Alkotmány jelentős részben még mindig megfelel az 1868-ban kihirdetett szövegnek.

A luxemburgi Alkotmány esetében merev alkotmányról van szó, ami azt jelenti, hogy módosításához a rendes jogalkotási eljárásnál összetettebb, különleges eljárásra van szükség. Az Alkotmány módosításához a luxemburgi Parlamentben (*Chambre des Députés*) két egymást követő szavazásra és a leadott szavazatok legalább kétharmados többségére van szükség; meghatalmazás útján történő szavazásra nincs lehetőség. A két szavazás között legalább három hónapnak el kell telnie.

Amennyiben az első szavazást követő két hónapban a parlamenti képviselők több mint egynegyede vagy 25 000 szavazó ezt kéri, a Parlament által első olvasatban elfogadott szövegről népszavazást kell tartani. Ebben az esetben nem kerül sor második szavazásra, és a módosítást csak akkor fogadják el, ha az a leadott érvényes

szavazatok többségét megkapta.

Jogszabályok

A törvény a Parlament által elfogadott és a nagyherceg által kihirdetett jogi norma. A luxemburgi jogalkotó határozza meg közigazgatási joga általános formáját, kivéve, ha alkotmányos vagy nemzetközi jogi rendelkezés korlátozza e szabadságát.

Szabályozási jellegű előírások

Nyilvánvalóan nem lehet minden kérdést minden részletében törvénnyel szabályozni. Ezenkívül a viszonylag összetett jogalkotási eljárás használata nem mindig megfelelő, például akkor, ha olyan területet kell szabályozni, ahol a rendelkezések gyakori módosítására van szükség.

Itt jut szerephez a nagyhercegi rendelet (*règlement grand-ducal*), amely a törvények végrehajtására szolgáló jogi eszköz. A luxemburgi Alkotmány ugyanis felruhazza a nagyherceget azzal a feladattal, hogy „[elfogadja] a törvények végrehajtásához szükséges rendeleteket és határozatokat”.

Milyen más jogforrások vannak, és ezek milyen jogi erővel rendelkeznek?

Ítélezési gyakorlat

Az ítélezési gyakorlat jogforrásként történő elismerése bizonyos nehézségekkel jár. A luxemburgi jog ugyanis nem ismeri el a szokásjogi (*common law*) modellen alapuló jogrendszerekben alkalmazott precedenshez kötöttség elvét, és a bíróságokat általában nem kötik a más – akár hasonló – ügyekben hozott ítéletek. A bírák továbbá ítéleteikben nem határozhatnak meg általános elveket, és így az ítéletüknek mindig az előttük folyamatban levő konkrét ügyre kell korlátozódnia.

A gyakorlatban azonban a hasonló ügyekre vonatkozó ítélezési gyakorlat egyértelmű jelentőséggel bír. Ezenkívül, ha valamely jogszabály többféleképpen értelmezhető, a bíró nyilvánvalóan nagyobb szerephez jut, mivel értelmezésével alakíthatja a jogot.

- Nemzetközi ítélezési gyakorlat

A Luxemburgi Nagyhercegség elismeri több nemzetközi bíróság közvetlen joghatóságát, többek között a strasbourgi Emberi Jogok Európai Bíróságáét.

- Európai ítélezési gyakorlat

Az EUMSZ 267. cikke alapján az Európai Unió Bíróságának ítélezési gyakorlata az előzetes döntéshozatalra utaláson keresztül köti a nemzeti bíróságokat. E mechanizmus lehetővé teszi a nemzeti bíróságok számára, hogy határozathozatal előtt az – egyének által a nemzeti bíróságok előtt közvetlenül hivatkozható – uniós jog alkalmazásából eredő problémák megoldását kérjék a Bíróságtól.

- Nemzeti ítélezési gyakorlat

Főszabály szerint a polgári és kereskedelmi ügyekben hozott bírósági ítéletek csak relatív jogerővel rendelkeznek: ezek az ítéletek csak az ügyben részes felekre kötelezőek, azonban nem módosítják a jog állását.

Ugyanez a helyzet a közigazgatási bíróságok ítéleteinek többsége esetében is. Ez alól kivételt képez, amikor az elsőfokú közigazgatási bíróság (*Tribunal administratif*) vagy a közigazgatási bíróság (*Cour administrative*) előtt valamely szabályozási aktus ellen indítanak keresetet, ebben az esetben az ítélet vagy határozat általánosan alkalmazandó, és azt közzéteszik a Luxemburgi Nagyhercegség hivatalos lapjában, a *Mémorial*-ban.

Az Alkotmánybíróság (*Cour constitutionnelle*) által hozott határozatok szintén általánosan alkalmazandóak, és azokat is közzéteszik a Luxemburgi Nagyhercegség hivatalos lapjában (*Mémorial*).

Általános jogelvek

Az ítélezési gyakorlatból levezetett szabályok közül különösen fontos kiemelni az általános jogelvek

kategóriáját, amelyek úgy határozhatók meg, mint „a közigazgatásra nézve kötelező jogi szabályok, amelyek létezését bírósági határozatok erősítik meg”.

A normák hierarchiája

A belső jogban a jogforrások hierarchiába rendeződnek. Az Alkotmány a legmagasabb szintű jogforrás, ezt követik a törvények és a rendeletek.

Alkotmányos rendelkezések hiányában a luxemburgi jogban a nemzetközi jog és a belső jog közötti viszonyt kizárólag az ítélkezési gyakorlat szabályozza.

Az erre vonatkozó luxemburgi ítélkezési gyakorlat bővült az 1950-es évek eleje óta, amikor is először a Semmítőszék (*Cour de Cassation*), majd az Államtanács (*Conseil d'Etat*) is szakított azzal a korábban képviselt állásponttal, hogy a hatalmi ágak szétválasztása következtében nincs lehetőség annak felülvizsgálatára, hogy a törvények összhangban vannak-e a nemzetközi szerződésekkel.

Az Államtanács 1951-es, mérföldkőnek tekinthető határozata szerint „valamely, jóváhagyó törvénnyel a belső jog részévé tett nemzetközi szerződés olyan törvényt jelent, amely magasabb szintű forrásból származik, és amelynek lényege magasabb rangú, mint egy belső szerv akaratáé. Ebből következik, hogy valamely nemzetközi szerződés rendelkezései és egy azt követő nemzeti törvény rendelkezései közötti összeütközés esetén a nemzetközi jognak elsőbbséget kell élveznie a nemzeti joggal szemben” (Államtanács, 1951. július 28., Pas. lux. t. XV, 263. o.).

E határozat nyilvánvalóan nagyon távan került megfogalmazásra, hiszen – bármely megkülönböztetés nélkül – azt állítja, hogy a nemzetközi normák elsőbbséget fognak élvezni bármely belső szerv akaratával szemben. A luxemburgi bíróságok ugyanakkor kifejezetten soha nem állapították meg a nemzetközi normák Alkotmánnyal szembeni elsőbbségét.

Meg kell jegyezni, hogy az alkotmányozó gyűlés az 1956-os módosítás során kifejezetten elutasított egy olyan kormányzati javaslatot, amely rögzítette, hogy „A nemzetközi jog szabályai a nemzeti jogrend részét képezik. E szabályok elsőbbséget élveznek a nemzeti törvényekkel és minden más nemzeti rendelkezéssel szemben”. Az e cikkekre vonatkozó indokolás egyértelműen kimondta, hogy ez utóbbi megfogalmazás az Alkotmány rendelkezéseit is magában foglalja.

Az Államtanács mindazonáltal hallgatólagosan elismerte ezt az elsőbbséget egy 1992. május 26-i, az Európai Unióról szóló szerződést jóváhagyó törvénytervezetről szóló véleményében. E véleményben az Államtanács jelzi, hogy „szem előtt kell tartani, hogy a jogi normák hierarchiájának szabálya értelmében a nemzetközi jog elsőbbséget élvez a nemzeti joggal szemben, és összeütközés esetén a bíróságoknak a Szerződés javára mellőzniük kell a nemzeti jogot. Tekintettel a nemzeti jogunk és a nemzetközi jog közötti ellentmondás elkerülésének fontosságára, az Államtanács nyomatékosan kéri, hogy megfelelő időn belül kerüljön sor a vonatkozó alkotmánymódosításra az ilyen összeegyeztetlenség megelőzése érdekében”. Úgy tűnik tehát, hogy a Luxemburgi Nagyhercegség egyértelműen nemzetközi beállítottságú utat választott.

Ez a helyzet kétségkívül annak technikai következménye, hogy Luxemburgban nem létezik a törvények alkotmányossági felülvizsgálata. Az Alkotmánybíróság ellenőrzi a törvények Alkotmánnyal való megfelelését. Olyan kérdéssel azonban nem lehet az Alkotmánybírósághoz fordulni, amely arra vonatkozik, hogy egy adott nemzetközi szerződést jóváhagyó törvény összeegyeztethető-e az Alkotmánnyal.

A luxemburgi jogrendszerben az Alkotmánnyal ellentétes törvényeket az Alkotmánybíróság alkotmányellenesnek nyilváníthatja. A luxemburgi bíróságok és közigazgatási bíróságok egy adott kérdésben akkor fordulhatnak az Alkotmánybírósághoz, ha az előttük folyamatban levő eljárásban felvetik az alkotmányosság kérdését. Nem lehet közvetlenül az Alkotmánybíróság előtt eljárást indítani.

Emellett az elsőfokú közigazgatási bíróság előtt megsemmisítés iránti keresetet lehet indítani a jogellenes szabályozási aktusok ellen, és lehetőség van a közigazgatási bírósághoz való fellebbezésre. Az ilyen kereset azonban csak akkor elfogadható, ha azt a rendelet közzétételétől számított három hónapon belül megindítják. Ha egy szabályozási aktus jogszerűségét ezen időszak letelte után vitatják bíróság vagy közigazgatási bíróság előtt, a bíróságnak még mindig lehetősége van arra, hogy a törvény javára mellőzze a szabályozási aktus alkalmazását, azonban – a közzétételtől számított három hónapon belül lehetséges közvetlen keresettől eltérően

- az ilyen ítélet nem lesz általánosan végrehajtható.

A nemzetek feletti eszközök nemzeti hatálybalépése

Nemzetközi megállapodások

A luxemburgi Alkotmány kivételesen tömören fogalmaz a nemzetközi szerződések jóváhagyására vonatkozó eljárás szabályozása terén, mivel csupán azt rögzíti, hogy „a szerződések a törvény általi jóváhagyást és a törvények közzétételére vonatkozóan meghatározott formában történő közzétételt megelőzően nem hatályosak”.

A Nagyhercegség monista hagyományt követő ország. Másként fogalmazva, maga a szerződés ugyanúgy alkalmazandó, mint a Nagyhercegség belső normái, nincs szükség arra, hogy azt bármilyen formában átültessék.

A jóváhagyó törvény tartalma ezért rendkívül rövid, és általában egyetlen cikkből áll, amely kimondja, hogy az adott szerződést „ezennel jóváhagyják”. E törvénynek nincs normatív tartalma. A jóváhagyó törvény jóváhagy, azonban nem ültet át; nincs más célja, mint hogy engedélyezze a kormány számára, hogy elvégezze a szerződés megerősítését.

A jóváhagyó törvényt a Parlament rendes eljárás szerint fogadja el. A szavazás általában abszolút többséggel történik, kivéve, ha a szerződés hatáskör-átruházással jár (lásd alább). A luxemburgi Alkotmány az 1956-os módosítás óta tartalmaz egy kifejezett rendelkezést, amely lehetővé teszi, hogy szerződéssel hatásköröket ruházzanak át nemzetközi szervezetekre. Az Alkotmány 49a. cikke kimondja, hogy „az Alkotmány által a jogalkotó, végrehajtó és bírói hatalomra ruházott hatáskörök gyakorlása szerződéssel ideiglenesen a nemzetközi jog hatálya alá tartozó intézményekre ruházható”. Az Alkotmány 37. cikkének második bekezdése mindazonáltal úgy rendelkezik, hogy az ilyen típusú szerződéseket a Parlamentnek jelentősen megerősített többséggel kell jóváhagynia.

Kifejezett eltérő rendelkezés hiányában a jóváhagyó törvény elfogadása nem jár azzal a hatással, hogy a szerződést a luxemburgi nemzeti jogban hatályba léptesse. A jóváhagyó törvény a hatálybalépés előfeltétele, azonban a hatálybalépésre csak a szerződés megerősítését követően kerül sor. Ezenkívül Luxemburgban úgy tekintik, hogy a végrehajtó hatalom még a Parlament általi jóváhagyást követően is teljes körű mérlegelési lehetőséggel rendelkezik a tekintetben, hogy a szöveget megerősíti-e, és e hatáskör gyakorlását a bíróságok sem vizsgálhatják felül.

Annak, hogy egy szerződés a nemzeti jogban hatályba lépjen, általában három feltétele van: (1) a Nagyhercegségnek meg kell erősítenie a szerződést, (2) a szerződésnek nemzetközi szinten hatályban kell lennie, és (3) a szerződés szövegét a törvényekkel egyező módon, teljes egészében közzé kell tenni a luxemburgi *Mémorial*-ban.

Megjegyzendő, hogy a szerződés közzététele (amelyet az Alkotmány 37. cikke ír elő) a szerződést jóváhagyó törvény közzétételének követelményétől elkülönülő követelmény. Igaz, hogy az esetek többségében e két feltételnek egyszerre tesznek eleget, vagyis a szerződés szövegét közvetlenül a törvény szövege után teszik közzé a *Mémorial*-ban. Ezek ugyanakkor két külön jogi aktusnak minősülnek, és közzétételükre sor kerülhet külön is, mivel a szerződés nem képezi szerves részét a jóváhagyó törvénynek.

Európai uniós normák

A luxemburgi Alkotmány nem tartalmaz külön rendelkezéseket, amelyek az uniós másodlagos jog luxemburgi nemzeti jogba való átültetését szabályoznák.

Az uniós irányelvek végrehajtásának szokásos eszköze a Parlament egyszerű többségével elfogadott törvény.

Noha elvben az uniós irányelveket általában törvénnyel kell átültetni a luxemburgi nemzeti jogba, ugyanakkor nincs szükség formális törvény igénybevételére akkor, ha az irányelv olyan kérdésre vonatkozik, amelyet az irányelvvel nem ellentétes luxemburgi törvény már szabályoz. Ebben az esetben az átültetésre sor kerülhet nagyhercegi rendelettel, amelyet a törvények végrehajtására vonatkozó, a kormányt az Alkotmány 33. és 36. cikke alapján megillető általános hatáskör alapján fogadnak el. Ebben az esetben a nagyherceg *szigorú értelemben véve* luxemburgi jogot hajt végre, noha a rendelet tartalma valójában az uniós irányelven alapul.

A jogszabályok igénybevétele el is kerülhető, ha az irányelvvel harmonizált kérdésben a Parlament felhatalmazó törvényt hozott, amellyel feljogosítja a kormányt arra, hogy egyszerű rendeletekkel szabályozzon olyan kérdéseket, amelyek általában törvény hatálya alá tartoznak.

Ilyen „felhatalmazó törvényeket” a Parlament 1915 óta fogad el, így a kormány széleskörű szabályozási hatáskörökkel rendelkezik a gazdaság és a pénzügyek területén, amelyek még az Európára való kifejezett hivatkozás nélkül is kétségtelenül lehetővé tették volna számára számos uniós irányelv átültetését.

Az uniós irányelvek átültetését mindazonáltal jelenleg egy külön, 1971. augusztus 9-i (egy 1980. december 8-i törvénnyel módosított) felhatalmazó törvény szabályozza, amelynek célja arra korlátozódik, hogy a kormányt feljogosítsa az Európai Közösségek irányelveinek végrehajtására és jóváhagyására a gazdasághoz, a technológiához, a mezőgazdasághoz, az erdőgazdálkodáshoz, a szociális ügyekhez és a közlekedéshez kapcsolódó kérdésekben. A rendes szabályozási eljárástól eltérően a szóban forgó nagyhercegi rendeleteket a megfelelő parlamenti bizottságnak jóvá kell hagynia.

A nagyhercegi rendeletek elfogadási eljárását a jogalkotási eljáráshoz hasonlóan az jellemzi, hogy a kormánynak a javaslatát meg kell küldenie az Államtanácsnak és a szakmai kamarákhoz (*Chambres professionnelles*) véleményezésre. A jogalkotási eljárástól eltérően azonban a szabályozási eljárás lehetővé teszi a kormány számára, hogy ezeket az egyeztetéseket egyszerűen elkerülje azon az alapon, hogy sürgős az ajánlott intézkedés elfogadása. A kormánynak ugyanakkor erre nincs lehetősége, amikor uniós irányelvet kíván nagyhercegi rendelettel átültetni. Az 1971. augusztus 9-i törvény ugyanis azzal egészíti ki a rendes szabályozási eljárást, hogy előírja egyrészt az Államtanáccsal való kötelező konzultációt, és másrészt a megfelelő parlamenti bizottság jóváhagyását.

A nagyhercegi rendelet szövegét mindkét esetben a Minisztertanácsban (*Conseil des ministres*) fogadják el, majd azt a felelős miniszter aláírja, és kihirdetésre megküldik a nagyhercegnek. A nagyhercegi rendelet a *Mémorial*-ban történő közzétételét követően lép hatályba.

A nemzeti eredetű szabályok hatálybalépése

A Luxemburgi Nagyhercegségben a törvények és a rendeletek csak a *Mémorial*-ban történő közzétételüket követően lépnek hatályba.

A jogi szabályok elfogadására jogosult szervek

Nemzetközi normák

A luxemburgi Alkotmány rögzíti, hogy „A nagyherceg aláírja a szerződéseket”. Hozzáteszi azonban, hogy „a szerződések a törvény általi jóváhagyást és a törvények közzétételére vonatkozóan meghatározott formában történő közzétételt megelőzően nem hatályosak”.

Megjegyzendő, hogy hozzájárulásra minden nemzetközi szerződés esetében szükség van, függetlenül annak tárgyától, és ezt a hozzájárulást törvény formájában kell megadni. Ez utóbbi pontosítást 1956-ban az Államtanács kifejezett kérésére iktatták be, mivel az Államtanács úgy ítélte meg, hogy „ez a hozzájárulás a törvényalkotási eljáráshoz kapcsolódik, mivel az Alkotmány csak ezt az egyetlen eljárást ismeri el, amely a Parlament akaratának minden kifejeződésére alkalmazandó, minden tárgykörben”.

Nemzeti normák

A Luxemburgi Nagyhercegség törvényhozási rendszerében a **Parlament** vagy a **kormány** kezdeményezhet törvényt.

A kormány kezdeményezési jogát „kormánykezdeményezésnek” hívják, és „törvénytervezetek” előterjesztése formájában valósul meg.

A Parlament kezdeményezési jogát „parlamenti kezdeményezésnek” hívják, és „törvényjavaslatok” előterjesztésében ölt testet.

Ezt követően a törvénytervezeteket vagy törvényjavaslatokat véleményezik az érdekelt szervezetek (szakmai

kamarák), és mindenekelőtt az **Államtanács**. Az Államtanács véleményének beérkezését követően a törvényjavaslatot vagy törvénytervezetet visszaküldik a Parlamentnek.

Az e jogi szabályok elfogadására vonatkozó eljárás

Törvények

A Parlament esetében egykamarás parlamentről van szó.

Az elsietett jogalkotás egykamarás rendszerben felmerülő kockázatának mérséklése érdekében a luxemburgi alkotmányozó gyűlés úgy rendelkezett, hogy főszabály szerint minden kormányzati törvénytervezetről kétszer kell szavazni, és a két szavazás között legalább három hónapnak el kell telnie.

Az Alkotmány ugyanakkor rögzíti, hogy a második szavazás (az úgynevezett második alkotmányos szavazás) követelményétől el lehet tekinteni, „ha a Parlament az Államtanáccsal egyetértésben nyilvános ülésen eltérően határoz”.

Az Államtanács ebben az esetben nagyon sajátos feladatot tölt be, amely hasonló a más államokban a második jogalkotó kamara által betöltött szerephez (különösen Angliában a Lordok Háza által játszott szerephez). Először a parlamenti viták előtt vesz részt az eljárásban. Az Alkotmány előírja, hogy az Államtanács véleményét minden kormányzati törvénytervezetről vagy egyéni képviselői törvényjavaslatról ki kell kérni. Az Államtanács ezt követően másodszor a Parlament első szavazása után vesz részt annak eldöntésében, hogy eltekintsenek-e a második szavazástól.

A gyakorlatban a második szavazástól a törvények túlnyomó többsége esetében ilyen módon eltekintenek. Az Államtanács által kialakított politika szerint az Államtanács szinte minden esetben hozzájárul, hogy eltekintsenek a második szavazástól, ezt csak a legsúlyosabb esetekben tagadja meg. A második szavazás mellőzésének potenciális akadályait leggyakrabban már az előzetes eljárás során kiküszöbölik.

Rá kell mutatni továbbá, hogy az Államtanács e hatásköre nem tényleges vétőjog, amely egyébként nehezen lenne összeegyeztethető azzal a körülménnyel, hogy az Államtanács nem egy választott testület. Az Államtanács tagjait ugyanis a nagyherceg nevezi ki. Üresedés esetén az új tagokat felváltva a következők szerint nevezik ki: először: a tagot közvetlenül a nagyherceg nevezi ki, másodszor: a tagot a Parlament által javasolt három jelöltet tartalmazó listáról nevezik ki, és harmadszor: a tagot az Államtanács által javasolt, három jelöltet tartalmazó listáról nevezik ki. Az Államtanács egy törvény elfogadását csak késleltetheti két hónappal, további időt adva így a jogalkotónak a törvény vizsgálatára.

A nagyherceg nem csak a jogalkotási eljárás elején játszik szerepet (kormányzati törvénytervezetek esetén), hanem a törvény szövegének a Parlament általi végleges elfogadását követően is. A luxemburgi Alkotmány rögzíti, hogy „a nagyherceg a Parlament általi szavazástól számított három hónapon belül kihirdeti a törvényeket”.

Nagyhercegi rendeletek

Az Államtanács reformjáról szóló 1996. július 12-i törvény (*loi du 12 juillet 1996 portant réforme du Conseil d'Etat*) 2. cikke értelmében a törvények és a nemzetközi szerződések végrehajtására irányuló rendelettervezeteket csak az Államtanácsvéleményének kikérése után lehet a nagyherceg elé terjeszteni.

A kormány azonban sürgős esetekben (amelyet a nagyherceg a kezdeményező miniszter által benyújtott, kellőképpen alátámasztott jelentés alapján értékel) eltérhet ettől az általános szabálytól, és így eltekinthet az Államtanács (vagy ahogy néha hivatkoznak rá: *Haute Corporation*) véleményének kikérésétől. E sürgősségi eljárás alkalmazásának mindazonáltal kivételes esetekre kell korlátozódnia.

Emellett, amikor egy törvény kifejezetten megköveteli, hogy a törvény végrehajtási rendeleteinek elfogadásához ki kell kérni az Államtanács véleményét, semmilyen esetben nem lehet a sürgősségi eljárást alkalmazni. Ugyanez vonatkozik az olyan rendelettervezetek módosítására is, amelyekről az Államtanács már kiadott egy első véleményt.

Miként a törvények esetében is, az Államtanács indokolással ellátott jelentés formájában fogalmazza meg véleményét a rendelettervezetekről; e jelentés általános megfontolásokat, valamint a tervezet szövegének vizsgálatát, és adott esetben ellentervezetet tartalmaz.

Az Államtanács a rendelettervezetek tartalmát és formáját vizsgálja, valamint azt, hogy a rendelettervezet megfelel-e a magasabb szintű jogi normáknak.

Jogszabályokat tartalmazó adatbázisok

A [Légilux](#) oldal a Luxemburgi Nagyhercegség online jogi portálja.

A portálon keresztül elérhetők a luxemburgi jogszabályok, egyrészt a „*Mémorial A*”-ban közzétett eredeti jogszabályszövegek formájában, másrészt egységes szerkezetbe foglalt szövegek formájában, amelyek főként törvénykönyvekben és jogszabálygyűjteményekben találhatóak.

A honlap három fő részre tagozódik, melyek a következők:

- A [jogalkotási rész](#) (*Espace Législatif*) a luxemburgi jogszabályokhoz kapcsolódó közzétételeket tartalmazza, valamint egyéb közzétett dokumentumokat és egységes szerkezetbe foglalt szövegeket.
- A [közigazgatási rész](#) (*Espace Administratif*) az ún. „közigazgatási” jellegű közzétételeket tartalmazza. Elsősorban a „*Mémorial B*” köteteit, valamint az *Annuaire Officiel d' Administration et de Législation*-t (a közigazgatással és a kapcsolódó jogszabályokkal foglalkozó hivatalos kiadvány) foglalja magában.
- A [gazdasági társaságokkal és egyesülésekkel foglalkozó részt](#) (*Espace des Sociétés & Associations*), a *Mémorial C*-t 2016. június 1-jétől a [luxemburgi cégjegyzék](#) (*Registre de commerce et des Sociétés*, RCS) weboldalán elérhető közzétételek listája váltotta fel. A *Mémorial C* archívumai – 1996-tól az utolsó, 2016. július 27-én közzétett *Mémorial C*-ig – elérhetőek maradnak a [gazdasági társaságokkal és egyesülésekkel foglalkozó részben](#).

Ingyenes-e az adatbázisokhoz való hozzáférés?

Igen, az adatbázisokhoz való hozzáférés ingyenes.

Kapcsolódó linkek

[Légilux honlap](#)

[Államtanács](#)

[Parlament](#)

[Kormány](#)

[Igazságügyi Minisztérium](#)

■ Last update: 17/07/2020

E lap nemzeti nyelvű változatát az adott tagállam tartja fenn. Az Európai Bizottság szolgálata készíti el a fordításokat a többi nyelvre. Előfordulhat, hogy az eredeti dokumentumon az illetékes tagállami hatóság által végzett változtatásokat a fordítások még nem tükrözik. Az Európai Bizottság nem vállal semmifajta felelősséget az e dokumentumban szereplő vagy abban hivatkozott információk vagy adatok tekintetében. Az ezen oldalért felelős tagállam szerzői jogi szabályait a Jogi nyilatkozatban tekintheti meg.